

[Wissing]

Afgørelsen af, om en elev skal have specialundervisning efter lovens § 19, stk. 1, eller efter de foreslåede bestemmelser i stk. 2 giver også anledning til overvejelser. Ifølge forslaget skal det ske efter et skøn på grundlag af handicappets sværhedsgrad og elevens behov for socialpædagogiske foranstaltninger, der går ud over, hvad en enkelt kommune kan påtage sig.

Afgørelsen skal kun træffes efter henvisning til specialundervisning på grundlag af en skolepsykologisk undersøgelse i overensstemmelse med de gældende regler i folkeskolelovens § 11. Om dette må jeg helt klart sige, at vi i fremskridtspartiet ikke kan acceptere, at henvisning til specialundervisning kun kan ske via skolepsykologerne. Vi ønsker, at sådanne afgørelser alene skal kunne foretages af forældre og lærere i fællesskab. Hvor det drejer sig om den udvidede specialundervisning efter stk. 2, vil vi også fastholde dette princip, idet vi dog kan gå ind for, at afgørelsen skal træffes også med lægelig bistand.

Hvad angår den kompenserende specialundervisning for voksne, skal bemærkes, at vi fra fremskridtspartiets side ikke kan gå med til, at også den undervisning skal indrettes i kostskoleform. Vi mener heller ikke, at en minimumsgrænse på kun 2 deltagere for at starte en sådan undervisning kan være rimelig.

Om det i forslaget nævnte private initiativ har jeg noteret mig, at det efter forslaget ikke skal koste initiativtagerne noget som helst. Jeg kunne derfor godt tænke mig at vide, om der ved privat initiativ tænkes på oplysningsforbundene og velfærds- eller interesseorganisationerne, eller om det kan være helt tilfældige mennesker, som ønsker at skaffe sig selv et job og en indtægt.

Om de økonomiske konsekvenser af lovforslagene er der ingen tvivl: gennemførelsen af disse forslag vil indebære betydelige udgiftsstigninger. Det fremgår klart, at der må forudses et omfattende uddannelsesbehov samt kraftige personaleudvidelser både inden for undervisning og administration. Når undervisningsministeren samtidig forudsætter, at der i forbindelse med gennemførelsen skal tilbydes tjenestemandsansættelse i folkeskolen for bl. a. nuværende ikke-tjenestemandsansatte i særforsorgen, betyder det, at her må fremskridtspartiet sige helt klart fra. Vi kan

ikke i den nuværende alvorlige situation, som vort samfund er i, gå med til yderligere ansættelser i den offentlige sektor.

I forbindelse med fremsættelsen af lovforslagene har der vist sig nogen uenighed mellem amterne repræsenteret ved Amtsrådsforeningen og kommunerne repræsenteret ved Kommunernes Landsforening. Uenigheden har for en stor del drejet sig om, hvem der skulle overtage ansvaret for særforsorgens såkaldte grønne skoler. Foreløbige forhandlingsresultater indebærer, at amtskommunerne, hvis lovforslagene vedtages, overtager disse skoler og driver dem i en periode frem til 1. juli 1981. Inden denne dato skal der ved forhandlinger mellem de enkelte amtsråd og amtsrådskrædsens kommuner være udarbejdet planer for, hvorledes den virksomhed, som disse skoler hidtil har udøvet, skal tilrettelægges i de efterfølgende år. Der skulle således ikke være nogen tvivl om, at det er amterne, der skal overtage det fulde ansvar i forbindelse med særforsorgens udlægning.

Alligevel har Kommunernes Landsforening stadig væk store betænkeligheder. Disse betænkeligheder går dels på frygt for, at loven ikke er tilstrækkelig klar, således at særforsorgens hidtidige skolevæsen i mange amter blot vil blive erstattet af et rent amtskommunalt skolevæsen.

Derudover har Kommunernes Landsforening stadig væk den principielle opfattelse, at udvidelsen af den vidtgående specialundervisning skal ske efter samme principper, som er anvendt i udbygningen af centerskolerne for svært handicappede elever.

Endelig mener Kommunernes Landsforening, at det ikke er usandsynligt, at amterne i overgangsperioden vil opbygge en ny administration, og at dette kan vanskeliggøre en senere gennemførelse af de af kommunerne ønskede ændringer.

Uanset de beslutninger, der hidtil er truffet, må de problemer, som der her er peget på, tages op til overvejelse under udvalgsarbejdet.

Fra fremskridtspartiets side har vi også store betænkeligheder ved en gennemførelse af lovforslagene i den foreliggende form. Rent principielt kan vi godt støtte tanken om særforsorgens decentralisering, men vi er bange for, at en gennemførelse efter disse forslag vil være så ressourcekrævende, at det enten vil virke meget forstyrrende på andre